ആരോ ഒരാൾ പിന്നിൽ

ഇ. ഹരികുമാർ

ആരോ ഒരാൾ പിന്നിൽ

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Bluebird Bliss Perched on a Branch of Crimson Berries, a painting by Antonio Sinoy. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ആരോ ഒരാൾ പിന്നിൽ

ആനന്ദൻ എന്തിനെയോ പേടിക്കുന്നുണ്ട്. അത് കല്ല്യാണിക്കുട്ടിക്ക് മനസ്സിലായത് കഴിഞ്ഞ രണ്ടു മണിക്കൂറായി അവൻ തന്റെ പിന്നിൽ നിന്നൊഴിയാതെ നടന്നപ്പോഴാണ്. അടുക്കളയിൽ നിന്ന് തളത്തിലേക്കും, തളത്തിൽ നിന്ന് ഉമ്മറത്തേക്ക്, ഉമ്മറത്തുനിന്ന് വീണ്ടും തളത്തിലേക്ക് എവിടെ പോവുമ്പോഴും ആനന്ദൻ തന്റെ പിന്നിലുണ്ട്.

എന്താ മോനെ നിനക്ക് വേണ്ടത്?

കല്ല്യാണിക്കുട്ടി ചോദിച്ചു.

ഊ ഉം. അവന്റെ മറുപടി ഒരു മൂളൽ മാത്രം.

നീയെന്റെ കാലിന്റെ എടേൽ കിടന്ന് കളിക്കാതെ മാറിനിൽക്ക്. ഞാൻ തടങ്ങുവീര്ം. സാമ്പാറിന്റെ പാത്രം അടുപ്പത്തു നിന്നിറക്കിവെച്ചുകൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.

ഇന്നെന്തേ നീ കളിക്കാനൊന്നും പോയില്ലേ?

ഊ ഉ.

അടുത്ത വീട്ടിൽ വീഡിയോയിൽ സിനിമ കണ്ടുവന്ന ശേഷം അവന് ചായയും പലഹാരവും കൊടുത്ത താണ്. സാധാരണ അവൻ ചായ കടിച്ചു കഴിഞ്ഞ് കളിക്കാൻ പോകും. ആറു മണിയോടെ തിരിച്ചുവന്നാൽ കളിക്കും. കറച്ചു നേരം പഠിച്ചെന്നു വരുത്തും. ഇന്ന് അതൊന്നുമുണ്ടായില്ല.

നീയെന്താ ഇന്ന് എന്റെ മൂട്ടില് കടിക്കണേ? ഒന്നും ചെയ്യാനില്ലെങ്കില് കളിച്ച് വല്ലതും പഠിക്കാൻ നോക്കിമ്പടേ?

കളിക്കുന്ന കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ അമ്മയോട് ഇട്ടതൽ ചേർന്നു നിന്നു.

എന്താ നെനക്ക് വേണ്ടത്? കല്ല്യാണിക്കുട്ടി അക്ഷമയായി ചോദിച്ചു.

എനിക്ക്... എനിക്ക്, അവൻ വിക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു. എനിക്ക് പേടിയാവ്ന്നു.

പെട്ടന്നവരുടെ സ്വരം ആർദ്രമായി.

എന്തിനാ മോനെ നീ പേടിക്കണെ?

ഞാനിന്ന് രാജിച്ചേച്ചിടവിടെ ഒരു സിനിമ കണ്ടു. അതില് പേടിപ്പിക്കണ സാധാനൊക്കെണ്ട്.

സിനിമ കണ്ടിട്ടൊക്കെ ആരെങ്കിലും പേടിച്ചിരിക്യോ?

കല്ല്യാണിക്കുട്ടിക്ക് സമാധാനമായി. ഒരു സിനിമ കണ്ടിട്ടുള്ള പേടിയല്ലേ. സാരമില്ല. അദൃശ്യരായി നമുക്ക ചുറ്റും എപ്പോഴും സഞ്ചരിക്കുന്ന അത്രപിശാൾ പലപ്പോഴും രൂപം ധരിച്ച് നമ്മെ പേടിപ്പെടുത്താറുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ച് കുട്ടികളെ. അങ്ങിനെയുള്ള പേടി ഭയപ്പെടേണ്ടതാണ്. അത് ഇടുതൽ ആപത്തുകൾ വരുത്തിവെക്കുന്നതാണ് കല്ല്യാണിക്കുട്ടി കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്.

എന്തിനാ ഈ കുട്ടികള് ഇങ്ങനെ പേടിപ്പിക്കണ ചിത്രൊക്കെ എടുത്തു കൊണ്ടു വരണല്ല?

അവർ അയൽവീട്ടിലെ കുട്ടികളെ മനസ്സിൽ ചിത്രപാഠങ്ങ. ഒന്നുകിൽ കുട്ടികളും മക്കളുമായി കാണാൻ പറ്റാത്ത വൃത്തികെട്ട ചിത്രങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ പേടിപ്പിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ. ഇതല്ലാതെ ഒന്നും ഇല്ല്യ.

അച്ഛൻ ഓഫിസിൽനിന്നു വന്നപ്പോഴും അനന്ദന്റെ പേടി മാറിയിത്തന്നില്ല. അച്ഛനെ കണ്ടപ്പോൾ അവന് ആശ്വാസമായി എന്നുമാത്രം.

കാര്യം കേട്ടപ്പോൾ കേശവൻ ഉറക്കെ ചിരിച്ചു ഇത്ര ല്ലെമ്ര. ഇതിനൊക്കെ പേടിച്ചാലോ! ആട്ടെ സിനിമേല് എന്തു കണ്ടിട്ടാ നീ പേടിച്ചത്?

അവന്റെ മുഖത്ത് ഭയം നിറഞ്ഞു. അവൻ ചുറ്റും നോക്കി അച്ഛനോട് ചേർന്നിരുന്നു.

സിനിമേല് പേടിണ്ടാക്കണ പലതുണ്ട്. പൈപ്പ് ഉറക്കമ്പോൾ ടാപ്പിൽ നിന്ന് വെള്ളത്തിനു പകരം ചോര വര്യാ.

ടാപ്പിൽ നിന്നോ, ചോരയോ?

അതെ. പിന്നെ ആൾക്കാർക്ക് ഒരു സൂക്കെട്ട് വര്യാണ്. കയ്യിന്റെ വെരലൊക്കെക്കൂട്ട്യേ. അതൊക്കെ മെഴുകതിരി മാതിരി ഉരുകും. ഉരുകി ഉരുകി വിരലില്ലാതാവും. പിന്നെ കൈ. അമ്പുപോലെ മൂക്ക്, ചെവി ഇതൊക്കെ ഉരുകി കറച്ച കഴിഞ്ഞാൽ ആൾ ഉരുകി ഇല്ല്യാതാവും. ശരിക്കും അങ്ങനെ ഒരു സൂക്കേട്ടുണ്ടത്രെ... രാജിച്ചേച്ചി പറഞ്ഞതാ.

ഇന്നുചക്ക് ഒരു മുന്നമണി സമയത്ത് ഒരാള് നിങ്ങടെ പടിക്കല് ചുറ്റിപ്പറ്റി നിക്കണത് കണ്ടതത്രെ മാലതി. ഒന്ന രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഗേയ്റ്റിന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്ന് നിങ്ങടെ വാതിൽവരെ വന്നുതത്രെ. പക്ഷേ, ബെല്ലടിക്കാതെ തിരിച്ചു പോയി. ഒരരമണിച്ചേരങ്ങിനെ നിന്നിട്ട് തിരിച്ചു പോയത്രെ.

ആരായിരിക്കും അത്? കേശവൻ ആലോചിച്ചു.

ഞാൻ ഇപ്പൊ വന്നിട്ടേയുള്ളു കടേൽന്ന്. അപ്പൊ നിങ്ങളോട് പറയാച്ചിട്ട് വന്നതാ. ഇക്കാലത്ത് ആരീം വിശ്വസിക്കാൻ വയ്യല്ലാ.

നന്നായി പറഞ്ഞത്. കേശവൻ പറഞ്ഞു. ആരാന്ന് മനസ്സിലായില്ല.

ഞാൻ പോട്ടെ.

ശരി. നേരത്തെ മുഖം കറപ്പിച്ചതിന് പ്രായശ്ചിത്തമായി കേശവൻ സ്വരം ആവുന്നത്ര മയപ്പെടുത്തി.

കേശവന് ഉറക്കം വന്നില്ല. സാധാരണ കിടന്നാൽ കല്ല്യാണിക്കുട്ടി അടുക്കള വാതിലടച്ച് കളിമുറിയിൽ പോയി അടുത്തുവന്ന് കിടക്കുമ്പോഴേക്ക് മയക്കമായിട്ടുണ്ടാവും. കളിമുറിയിൽ നിന്നവൾ നഗ്നയായിട്ടാണ് വരുക. തന്റെ അരികിൽ വന്ന കിടക്കുമ്പോൾ അയാൾ ഉണരും. ജനലിലൂടെ വരുന്ന നേരിയ വെളിച്ചത്തിൽ അയാൾ കല്ല്യാണിക്കുട്ടിയുടെ ദേഹം നോക്കിക്കിടക്കും. ചെലവൂ വൃത്തക്കൽ പരിപാടിയിൽ തുടങ്ങിയതാണ് നഗ്നയായി കിടക്കുക എന്ന്. രാത്രി മേൽ കഴുകിയാൽ മൃഷിഞ്ഞ സാരിയും ബ്ലൗസും ഇടാൻ തോന്നില്ല അപ്പോൾ ഗൗണ് ഇടണം. ഒരു ഗൗണിന് മുപ്പത്ത് നാല്പത് ഉറപ്പികയാവും. പിന്നെ അതു തിരുമ്പാനുള്ള ചെലവും. അതില്ലം അത്യാവശ്യകാര്യങ്ങൾക്കുള്ള പണമില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അത്. ഇന്ന് നൈറ്റ്ഗൗണിന്റെ വിലയോ തിരുമ്പാനുള്ള ചെലവോ പ്രശ്നമില്ല. പക്ഷേ, അന്നു തുടങ്ങിയ ശീലം ഇന്നും തുടരുന്നു.

അവൾ ഒന്നും പറയാതെ കിടക്കുകയാണ്. കറച്ച നേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കു ശേഷം അവൾ ചോദിച്ചു.

നിങ്ങൾ ഉറങ്ങ്യോ?

ഊ ഉം.

ആരായിരിക്കും മൂന്ന് മണിക്ക് വന്നതു?

ഒരു നിമിഷം കഴിഞ്ഞ് അയാൾ പറഞ്ഞു.

അറിയില്ല.

അയാളും അത്രയും സമയം അതു തന്നെയായിരുന്നു ആലോചിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നത്. അയാൾക്ക് അടുത്ത കാലത്ത് വളരെ പെട്ടെന്ന് പേടിപിടിച്ചിരുന്നു. വാതിൽക്കൽ ഒരു മൂട്ട് പരിചയമില്ലാത്ത ഓരാളെ നോട്ടം, കമ്പനിയുടമയുടെ വിളി. എല്ലാം അയാളെ ഞെട്ടിച്ചു.

വല്ലോരും എന്നെ കാണാൻ വന്നതാവും. ഉറങ്ങ്യാവും വിളിക്കണ്ടാച്ചിട്ട് പോയതാവും.

ഭാര്യയ്ക്ക് ധൈര്യം പകരേണ്ടത് താനാണെന്നും അതു കൊണ്ട് ധൈര്യം നടിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നും അയാൾക്കറിയാം.

എന്തിയ്യു പേട്ര്യാവുന്ന. കല്ല്യാണിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു. നമ്മള് ഈ ചെയ്യണതൊക്കെ എന്നെങ്കില്യം കണ്ടു പിടിച്ചാൽ.

അതൊന്നും ആരും കണ്ടുപിടിക്കാൻ പോണില്ല. ഇനി ഒരു കൊല്ലം കൂടി മതി. അതു കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മള് പോവായി.

അപ്പോഴേക്ക് എത്ര്യാവ്ന?

ഏകദേശം മൂന്നലക്ഷം. മ്ന്നെങ്കില്യം ആയാലേ എന്തെങ്കില്യം ചെയ്യാൻ പറ്റൂ.

കറച്ച നേരം അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

ശരിക്കും പറഞ്ഞാൽ നമ്മള് കക്ര്യല്ലെ ചെയ്യുന്ന്ത്.

അയാൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അതൊന്നും അയാൾ ഓർക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത കാര്യങ്ങളാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ അയാൾ കയ്യിൽ കാൽക്കാശില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ട ദിവസങ്ങൾ ഓർക്കും.

മോൻ കട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ പാൽ കൊടുക്കാനില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടത് ഓർമ്മണ്ടോ നിനക്ക്?

അയാൾ ചോദിച്ചു

അന്ന് എന്ത്യാറ്റപ്പികയാണ് കാഷിയർ എന്ന നിലയിൽ അയാളുടെ ശമ്പളം. കയ്യിൽ കിട്ടിയിരുന്നത് അറുനൂറ്ററുപ്പികയും. അതുകൊണ്ട് എങ്ങിനെ ജീവിക്കും. പാൽ നിർത്തിയപ്പോൾ പാൽക്കാരൻ വഴക്ക പറഞ്ഞു. വേറെ ആൾടെയെങ്കില്യം അടുത്തുന്നിന്ന് പാൽ വാങ്ങാനാണ് അവന്റെ പാൽ നിർത്തിയതെന്നായിരുന്നു പാൽക്കാരൻ ധരിച്ചത്. സത്യം, പറയാൻ കൊള്ളാത്തവിധം വിത്യപമായിരുന്നു.

നമ്മള് കഷ്ടപ്പെടുതൊന്നും പറയാതിരിക്ക്യാ നല്ലത്. കല്ല്യാണിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു.

എന്തെങ്കില്യം പ്രചോദനം ഇല്ലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ഉറക്കം നശിച്ചുതുതന്നെ. അയാൾ ചോദിച്ചു.

കപ്പില്ല് വല്ലതും ബാക്കിണ്ടൊ.

ഞാവും. അവൾ പറഞ്ഞു. എന്തിനാ കടിക്കണ്ണ്?

ടാപ്പിൽ ചോര. അവൻ പറയും. എന്റെ കൈയ്യ് നോക്ക ഉരുകിപ്പോണ്.

വിളക്ക കത്തിച്ച് അവന്റെ കൈകൾക്കൊന്നും പറ്റിയിട്ടില്ലെന്ന് അവനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തും.

ബ്ധനാഴ്ച മുതലാളി ടൂറിനു പോകും. പിന്നെ വെള്ളിയാഴ്ചയേ വര്യ. മൂന്ന ദിവസം വേറൊരു പത്രിനായിരം കടത്തേണ്ട അവസ്ഥമാണ്. വേണോ വേണ്ടേ? അയാൾക്ക് തീരുമാനിക്കാൻ പറ്റിയില്ല. സമയം തന്നെ പിന്നിലാക്കി ഓടുകയാണെന്നും നഷ്പെട്ട ഓരോ അവസരവും നഷ്ടപ്പെട്ടതു തന്നെയെന്നും അയാൾക്കറിയാം. ഒരു കൊല്ലം ഇനി പിടിച്ചു നിൽക്കാൻ പറ്റാനെന്ന തോന്നുന്നില്ല. അപ്പോൾ ഈ അവസരം എന്തായാലും കളയാൻ വയ്യ.

ഭൂമിക്കടിയിൽ ഒരു ഗുഹയുണ്ടെന്ന് ഓഫീസിൽ നിന്ന് പ്പറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ കേശവന് അസാധാരണമായൊന്നും തോന്നിയില്ല. പക്ഷേ, ബസ്സ് സ്റ്റോപ്പിലേക്കുള്ള നടത്തത്തിനിടയിലാണ് താൻ പിറ്റേപ്പടിക്കുണ്ടെന്നു തോന്നല്വണ്ടായത്. കേശവൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ദൈവമേ, അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു. ഒരാൾ തന്നെ പിൻമുടരുക തന്നെയാണ് അയാൾ ബസ്സ് സ്റ്റോപ്പിലേക്ക് നടക്കുന്ന വഴി മാറി നടന്നു. അയാളും പിന്നിൽ തന്നെയുണ്ട്. ഇന്നെന്തായാലും ആരുമായും ഒരു ഏറ്റുമുട്ടൽ പറ്റില്ല. ഇഷ്ടിക്കേസിനുള്ളിലെ കെട്ട് വിലപിടിച്ചതാണ്. കേശവൻ ഒഴിഞ്ഞു വന്ന നോട്ടാറിക്ഷ കൈകാട്ടി നിർത്തി. ഓട്ടോ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ അയാൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. വെളുത്ത ഷർട്ടും മുണ്ടും ധരിച്ച ആൾ വെറുതെ നോക്കി നിന്നതൊന്നല്ല ചെലവോ പ്രശ്നമില്ല. പക്ഷേ, അന്നു തുടങ്ങിയ ശീലം ഇന്നും തുടരുന്നു.

അവൾ ഒന്നും പറയാതെ കിടക്കുകയാണ്. കറച്ച നേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കു ശേഷം അവൾ ചോദിച്ചു.

നിങ്ങൾ ഉറങ്ങ്യോ?

ഊ ഉം.

ആരായിരിക്കും മൂന്ന് മണിക്ക് വന്നതു?

ഒരു നിമിഷം കഴിഞ്ഞ് അയാൾ പറഞ്ഞു.

അറിയില്ല.

അയാളും അത്രയും സമയം അതു തന്നെയായിരുന്നു ആലോചിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നത്. അയാൾക്ക് അടുത്ത കാലത്ത് വളരെ പെട്ടെന്ന് പേടിപിടിച്ചിരുന്നു. വാതിൽക്കൽ ഒരു മൂട്ട് പരിചയമില്ലാത്ത ഓരാളെ നോട്ടം, കമ്പനിയുടമയുടെ വിളി. എല്ലാം അയാളെ ഞെട്ടിച്ചു.

വല്ലോരും എന്നെ കാണാൻ വന്നതാവും. ഉറങ്ങ്യാവും വിളിക്കണ്ടാച്ചിട്ട് പോയതാവും.

ഭാര്യയ്ക്ക് ധൈര്യം പകരേണ്ടത് താനാണെന്നും അതു കൊണ്ട് ധൈര്യം നടിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നും അയാൾക്കറിയാം.

എന്തിയ്യു പേട്ര്യാവുന്ന. കല്ല്യാണിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു. നമ്മള് ഈ ചെയ്യണതൊക്കെ എന്നെങ്കില്യം കണ്ടു പിടിച്ചാൽ.

അതൊന്നും ആരും കണ്ടുപിടിക്കാൻ പോണില്ല. ഇനി ഒരു കൊല്ലം കൂടി മതി. അതു കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മള് പോവായി.

അപ്പോഴേക്ക് എത്ര്യാവ്ന?

ഏകദേശം മൂന്നലക്ഷം. മ്ന്നെങ്കില്യം ആയാലേ എന്തെങ്കില്യം ചെയ്യാൻ പറ്റൂ.

കറച്ച നേരം അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

ശരിക്കും പറഞ്ഞാൽ നമ്മള് കക്ര്യല്ലെ ചെയ്യുന്ന്ത്.

അയാൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അതൊന്നും അയാൾ ഓർക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത കാര്യങ്ങളാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ അയാൾ കയ്യിൽ കാൽക്കാശില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ട ദിവസങ്ങൾ ഓർക്കും.

മോൻ കട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ പാൽ കൊടുക്കാനില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടത് ഓർമ്മണ്ടോ നിനക്ക്?

അയാൾ ചോദിച്ചു

അന്ന് എന്ത്യാറ്റപ്പികയാണ് കാഷിയർ എന്ന നിലയിൽ അയാളുടെ ശമ്പളം. കയ്യിൽ കിട്ടിയിരുന്നത് അറുനൂറ്ററുപ്പികയും. അതുകൊണ്ട് എങ്ങിനെ ജീവിക്കും. പാൽ നിർത്തിയപ്പോൾ പാൽക്കാരൻ വഴക്ക പറഞ്ഞു. വേറെ ആൾടെയെങ്കില്യം അടുത്തുന്നിന്ന് പാൽ വാങ്ങാനാണ് അവന്റെ പാൽ നിർത്തിയതെന്നായിരുന്നു പാൽക്കാരൻ ധരിച്ചത്. സത്യം, പറയാൻ കൊള്ളാത്തവിധം വിത്യപമായിരുന്നു.

നമ്മള് കഷ്ടപ്പെടുതൊന്നും പറയാതിരിക്ക്യാ നല്ലത്. കല്ല്യാണിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു.

എന്തെങ്കില്യം പ്രചോദനം ഇല്ലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ഉറക്കം നശിച്ചുതുതന്നെ. അയാൾ ചോദിച്ചു.

കപ്പില്ല് വല്ലതും ബാക്കിണ്ടൊ.

ഞാവും. അവൾ പറഞ്ഞു. എന്തിനാ കടിക്കണ്ണ്?

ടാപ്പിൽ ചോര. അവൻ പറയും. എന്റെ കൈയ്യ് നോക്ക ഉരുകിപ്പോണ്.

വിളക്ക കത്തിച്ച് അവന്റെ കൈകൾക്കൊന്നും പറ്റിയിട്ടില്ലെന്ന് അവനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തും.

ബ്ധനാഴ്ച മുതലാളി ടൂറിനു പോകും. പിന്നെ വെള്ളിയാഴ്ചയേ വര്യ. മൂന്ന ദിവസം വേറൊരു പത്രിനായിരം കടത്തേണ്ട അവസ്ഥമാണ്. വേണോ വേണ്ടേ? അയാൾക്ക് തീരുമാനിക്കാൻ പറ്റിയില്ല. സമയം തന്നെ പിന്നിലാക്കി ഓടുകയാണെന്നും നഷ്പെട്ട ഓരോ അവസരവും നഷ്ടപ്പെട്ടതു തന്നെയെന്നും അയാൾക്കറിയാം. കേശവൻ നോക്കി. വിസ്കി ഗ്ലാസിൽ എടുത്ത് വെള്ളം ചേർത്തു് അയാൾ കട്ടിലിന്റെ തലയ്യൽ ചാരിയിരുന്നു.

ദുരന്തങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങാൻ തയ്യാറായി കല്ല്യാണിക്കുട്ടി അടുത്തുവന്നിരുന്നു.

അപരിചിതൻ പിന്നെയും വന്നു. മൂന്നമണി നേരത്തുതന്നെ. കല്ല്യാണിക്കുട്ടി ജനലിന്റെ വിടവിലൂടെ നോക്കി നിന്നു. തലേദിവസത്തെ സംഭവങ്ങൾ അവളെ വല്ലാതെ ഭയപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇന്നും ഉച്ചയ്ക്ക് ജോലിയെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് അവൾ കിടന്നതായിരുന്നു. നാലരക്കേ ആനന്ദൻ വരികയുള്ളൂ നാല്പമണിവരെ കിടക്കും. കിടന്നിട്ടും ഉറക്കം വന്നതില്ല. കറച്ചുകഴിഞ്ഞ് വെറുതെ ജനലിന്റെ പാളകൾക്കിടയിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കിയതാണ്. അപ്പോഴാണ് അയാൾ പടിക്കൽ നിൽക്കണത് കണ്ടത്. വെളുത്ത ഷർട്ടും മുണ്ടും ധരിച്ച ആൾ വെറുതെ നോക്കി നിന്നതൊന്നല്ല കിശയിൽ നിന്ന് ഒരു ബീഡിയെടുത്ത് ചുണ്ടത്തുവെച്ച് തീപ്പെട്ടി ഉരസി കത്തിക്കുകയാണ്.

പടിക്കൽ ഓട്ടോനിർത്തി വാടക കൊടുത്തശേഷം അയാൾ ഒരുവിധം ഗേയ്റ്റ് കടന്ന് ഓടി വരികയാണ് ചെയ്യുത്. ബെല്ലടിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അയാൾ നിന്നു. രണ്ടു കാര്യത്തിനായി. ഒന്ന് അയാൾ തന്നെ പിൻതുടരുന്നോ എന്ന് നോക്കണം. പിന്നെ കല്ല്യാണിക്കുട്ടിക്കു ഒരു മുട്ട് പരിചയമില്ലാത്ത ഓരാളെ നോട്ടം, കമ്പനിയുടമയുടെ വിളി. എല്ലാം അയാളെ ഞെട്ടിച്ചു.

വല്ലോരും എന്നെ കാണാൻ വന്നതാവും. ഉറങ്ങ്യാവും വിളിക്കണ്ടാച്ചിട്ട് പോയതാവും.

ഭാര്യയ്ക്ക് ധൈര്യം പകരേണ്ടത് താനാണെന്നും അതു കൊണ്ട് ധൈര്യം നടിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നും അയാൾക്കറിയാം.

എന്തിയ്യു പേട്ര്യാവുന്ന. കല്ല്യാണിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു. നമ്മള് ഈ ചെയ്യണതൊക്കെ എന്നെങ്കില്യം കണ്ടു പിടിച്ചാൽ.

അതൊന്നും ആരും കണ്ടുപിടിക്കാൻ പോണില്ല. ഇനി ഒരു കൊല്ലം കൂടി മതി. അതു കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മള് പോവായി.

അപ്പോഴേക്ക് എത്ര്യാവ്ന?

ഏകദേശം മൂന്നലക്ഷം. മ്ന്നെങ്കില്യം ആയാലേ എന്തെങ്കില്യം ചെയ്യാൻ പറ്റൂ.

കറച്ച നേരം അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

ശരിക്കും പറഞ്ഞാൽ നമ്മള് കക്ര്യല്ലെ ചെയ്യുന്ന്ത്.

അയാൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അതൊന്നും അയാൾ ഓർക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത കാര്യങ്ങളാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ അയാൾ കയ്യിൽ കാൽക്കാശില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ട ദിവസങ്ങൾ ഓർക്കും.

മോൻ കട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ പാൽ കൊടുക്കാനില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടത് ഓർമ്മണ്ടോ നിനക്ക്?

അയാൾ ചോദിച്ചു

അന്ന് എന്ത്യാറ്റപ്പികയാണ് കാഷിയർ എന്ന നിലയിൽ അയാളുടെ ശമ്പളം. കയ്യിൽ കിട്ടിയിരുന്നത് അറുനൂറ്ററുപ്പികയും. അതുകൊണ്ട് എങ്ങിനെ ജീവിക്കും. പാൽ നിർത്തിയപ്പോൾ പാൽക്കാരൻ വഴക്ക പറഞ്ഞു. വേറെ ആൾടെയെങ്കില്യം അടുത്തുന്നിന്ന് പാൽ വാങ്ങാനാണ് അവന്റെ പാൽ നിർത്തിയതെന്നായിരുന്നു പാൽക്കാരൻ ധരിച്ചത്. സത്യം, പറയാൻ കൊള്ളാത്തവിധം വിത്യപമായിരുന്നു.

നമ്മള് കഷ്ടപ്പെടുതൊന്നും പറയാതിരിക്ക്യാ നല്ലത്. കല്ല്യാണിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു.

എന്തെങ്കില്യം പ്രചോദനം ഇല്ലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ഉറക്കം നശിച്ചുതുതന്നെ. അയാൾ ചോദിച്ചു.

കപ്പില്ല് വല്ലതും ബാക്കിണ്ടൊ.

ഞാവും. അവൾ പറഞ്ഞു. എന്തിനാ കടിക്കണ്ണ്?

ടാപ്പിൽ ചോര. അവൻ പറയും. എന്റെ കൈയ്യ് നോക്ക ഉരുകിപ്പോണ്.

വിളക്ക കത്തിച്ച് അവന്റെ കൈകൾക്കൊന്നും പറ്റിയിട്ടില്ലെന്ന് അവനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തും.

ബ്ധനാഴ്ച മുതലാളി ടൂറിനു പോകും. പിന്നെ വെള്ളിയാഴ്ചയേ വര്യ. മൂന്ന ദിവസം വേറൊരു പത്രിനായിരം കടത്തേണ്ട അവസ്ഥമാണ്. വേണോ വേണ്ടേ? അയാൾക്ക് തീരുമാനിക്കാൻ പറ്റിയില്ല. സമയം തന്നെ പിന്നിലാക്കി ഓടുകയാണെന്നും നഷ്പെട്ട ഓരോ അവസരവും നഷ്ടപ്പെട്ടതു തന്നെയെന്നും അയാൾക്കറിയാം. ഒരു കൊല്ലം ഇനി പിടിച്ചു നിൽക്കാൻ പറ്റാനെന്ന തോന്നുന്നില്ല. അപ്പോൾ ഈ അവസരം എന്തായാലും കളയാൻ വയ്യ.

വൈകുന്നേരം ബ്രിഫ്കേസുമെടുത്ത് ഓഫീസിൽ നിന്ന് പ്പറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ കേശവന് അസാധാരണമായൊന്നും തോന്നിയില്ല. പക്ഷേ, ബസ്സ് സ്റ്റോപ്പിലേക്കുള്ള നടത്തത്തിനിടയിലാണ് താൻ പിറ്റേപ്പടിക്കുണ്ടെന്നു തോന്നല്വണ്ടായത്. കേശവൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ദൈവമേ, അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു. ഒരാൾ തന്നെ പിൻമുടരുക തന്നെയാണ് അയാൾ ബസ്സ് സ്റ്റോപ്പിലേക്ക് നടക്കുന്ന വഴി മാറി നടന്നു. അയാളും പിന്നിൽ തന്നെയുണ്ട്. ഇന്നെന്തായാലും ആരുമായും ഒരു ഏറ്റുമുട്ടൽ പറ്റില്ല. ഇഷ്ടിക്കേസിനുള്ളിലെ കെട്ട് വിലപിടിച്ചതാണ്. കേശവൻ ഒഴിഞ്ഞു വന്ന നോട്ടാറിക്ഷ കൈകാട്ടി നിർത്തി. ഓട്ടോ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ അയാൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. വെളുത്ത ഷർട്ടും മുണ്ടും ധരിച്ച ആൾ വെറുതെ നോക്കി നിന്നതൊന്നല്ല കിശയിൽ നിന്ന് ഒരു ബീഡിയെടുത്ത് ചുണ്ടത്തുവെച്ച് തീപ്പെട്ടി ഉരസി കത്തിക്കുകയാണ്. കേശവൻ ഒന്നും പറയാതെ കിടക്കുകയാണ്. കറച്ച നേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കു ശേഷം അവൾ ചോദിച്ചു.

നിങ്ങൾ ഉറങ്ങ്യോ?

ഊ ഉം.

ആരായിരിക്കും മൂന്ന് മണിക്ക് വന്നതു?

ഒരു നിമിഷം കഴിഞ്ഞ് അയാൾ പറഞ്ഞു.

അറിയില്ല.

അയാളും അത്രയും സമയം അതു തന്നെയായിരുന്നു ആലോചിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നത്. അയാൾക്ക് അടുത്ത കാലത്ത് വളരെ പെട്ടെന്ന് പേടിപിടിച്ചിരുന്നു. വാതിൽക്കൽ ഒരു മൂട്ട് പരിചയമില്ലാത്ത ഓരാളെ നോട്ടം, കമ്പനിയുടമയുടെ വിളി. എല്ലാം അയാളെ ഞെട്ടിച്ചു.

വല്ലോരും എന്നെ കാണാൻ വന്നതാവും. ഉറങ്ങ്യാവും വിളിക്കണ്ടാച്ചിട്ട് പോയതാവും.

ഭാര്യയ്ക്ക് ധൈര്യം പകരേണ്ടത് താനാണെന്നും അതു കൊണ്ട് ധൈര്യം നടിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നും അയാൾക്കറിയാം.

എന്തിയ്യു പേട്ര്യാവുന്ന. കല്ല്യാണിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു. നമ്മള് ഈ ചെയ്യണതൊക്കെ എന്നെങ്കില്യം കണ്ടു പിടിച്ചാൽ.

അതൊന്നും ആരും കണ്ടുപിടിക്കാൻ പോണില്ല. ഇനി ഒരു കൊല്ലം കൂടി മതി. അതു കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മള് പോവായി.

അപ്പോഴേക്ക് എത്ര്യാവ്ന?

ഏകദേശം മൂന്നലക്ഷം. മ്ന്നെങ്കില്യം ആയാലേ എന്തെങ്കില്യം ചെയ്യാൻ പറ്റൂ.

കറച്ച നേരം അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

ശരിക്കും പറഞ്ഞാൽ നമ്മള് കക്ര്യല്ലെ ചെയ്യുന്ന്ത്.

അയാൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അതൊന്നും അയാൾ ഓർക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത കാര്യങ്ങളാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ അയാൾ കയ്യിൽ കാൽക്കാശില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ട ദിവസങ്ങൾ ഓർക്കും.

മോൻ കട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ പാൽ കൊടുക്കാനില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടത് ഓർമ്മണ്ടോ നിനക്ക്?

അയാൾ ചോദിച്ചു

അന്ന് എന്ത്യാറ്റപ്പികയാണ് കാഷിയർ എന്ന നിലയിൽ അയാളുടെ ശമ്പളം. കയ്യിൽ കിട്ടിയിരുന്നത് അറുനൂറ്ററുപ്പികയും. അതുകൊണ്ട് എങ്ങിനെ ജീവിക്കും. പാൽ നിർത്തിയപ്പോൾ പാൽക്കാരൻ വഴക്ക പറഞ്ഞു. വേറെ ആൾടെയെങ്കില്യം അടുത്തുന്നിന്ന് പാൽ വാങ്ങാനാണ് അവന്റെ പാൽ നിർത്തിയതെന്നായിരുന്നു പാൽക്കാരൻ ധരിച്ചത്. സത്യം, പറയാൻ കൊള്ളാത്തവിധം വിത്യപമായിരുന്നു.

നമ്മള് കഷ്ടപ്പെടുതൊന്നും പറയാതിരിക്ക്യാ നല്ലത്. കല്ല്യാണിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു.

എന്തെങ്കില്യം പ്രചോദനം ഇല്ലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ഉറക്കം നശിച്ചുതുതന്നെ. അയാൾ ചോദിച്ചു.

കപ്പില്ല് വല്ലതും ബാക്കിണ്ടൊ.

ഞാവും. അവൾ പറഞ്ഞു. എന്തിനാ കടിക്കണ്ണ്?

ടാപ്പിൽ ചോര. അവൻ പറയും. എന്റെ കൈയ്യ് നോക്ക ഉരുകിപ്പോണ്.

വിളക്ക കത്തിച്ച് അവന്റെ കൈകൾക്കൊന്നും പറ്റിയിട്ടില്ലെന്ന് അവനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തും.

ബ്ധനാഴ്ച മുതലാളി ടൂറിനു പോകും. പിന്നെ വെ

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>